

Zapomenutá sága o Heid, Freye a vědmě Gullveig

Až do dnešních dnů se dochovaly starodávné příběhy a mýty mnohých národů. Jsou-li všechny pouze dílem lidového umění, nebo odrážejí skutečnou historii národů a zemí? Mohli být starověcí bohové reálnými postavami, které žily v dávných dobách? A pokud je tomu tak, jsou-li mýty, vyprávějící o jejich činech, pravdivé, nebo obrostly spoustou zkreslení a přehánění? Vždyť není vyloučeno, že někdo záměrně překroutil dějiny, přepsav tyto mýty po svém, případně je proměnil v pohádky, navíc někdy plné pomluv, na ty, jejichž životní příběhy se už téměř vymazaly z paměti národa, ale staly se pohádkovými, mytologickými.

Například ve skandinávských mýtech vystupuje mnoho postav, ale někdy není jasné, z jakého důvodu mezi nimi vznikaly války. To vše se s největší pravděpodobností v pozdějších epochách vykládalo jako pouhý projev jakýchsi nezřízených egoistických vášní u dávných bohů. Ostatně, vypravěči soudili o sobě a své společnosti, natahující její realie na dávnou historii a zapomínající na skutečné události a jejich příčiny, domýšleli si v těch příbězích své vlastní.

Už dříve se tu vyprávěly skazy o severských bozích a o těch, kdo si kdysi přivlastnili jejich jména a stali se místo nich bohy pro lidi (viz témata: Sága o severských bozích; Tajemství Ásgardu; Zapomenutá sága o Brunhildě a falešných bozích).

Dnes budeme pokračovat ve vyprávění o hrdinech skandinávské mytologie a o tom, jak a kdo přepsal dějiny, a proč jsou moderní mýty plné rozporů.

Jednou z nejzáhadnějších postav germánsko-skandinávské mytologie je Gullveig, často označovaná za předchůdkyni všech vědem, zlých čarodějek a kouzelnic. Stručný popis této postavy lze nalézt v „Proroctví o Völvě“ ze Starší Eddy, staroislandského rukopisu ze třináctého století. Podobný nedostatek podrobných informací o Gullveig se zdá být poněkud zvláštní vzhledem k tomu, jakou roli sehrála v osudu nejen bohů, ale i celého světa.

Kromě toho je neustále zaměňována nebo výslovně označována jako bohyně Freya a ještě jedna zapomenutá bohyně Heid, přičemž se často obecně říká, že jde o jiné jméno pro Gullveig.

Tak co se skrývá za všemi těmi mýty a legendami? Odpovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění, a proto jim věřit můžete, ale nemusíte. Pokud se však objevily informace, znamená to, že mohou vnést trochu světla do této matoucí historie a obnovit pravdu, která byla dlouho potírána lží.

...Fjord zahalila hustá mlha. Chuchvalce mraků se plazí nízko nad vodou a ulpívají na skalnatém pobřeží. Osaměle tyčící se stromy se ztrácejí v mlze, aby se vzápětí znovu objevily z nebytí.

Najednou se někde tam mezi nimi objevil poloprůhledný vůz tažený obrovskými poloprůhlednými kočkami. Plavovlasá žena, která vůz kočírovala, se téměř v okamžiku přiblížila a pronikavě se usmála.

„Zdravím tě, sestro Heid!“ probleskly náhle ve vědomí její myšlenky jako obraz bez zvuku, beze slov. To je Freya! Bylo to, jako by do něčeho ve vědomí udeřil duhový blesk a všechno se vybavilo, jako by to bylo teď.

...Ocitla jsem se ve stejném poloprůhledném ženském těle, v prastaré zbroji a bez vlasů, jak kdysi chodila po této zemi Heid.

Sestra Freya zastavila vůz a podala mi ruku. A už jsme spolu uprostřed spousty fantaskních mraků. *„Přišel čas odhalit tu pravdu, na kterou se v průběhu věků zapomnělo, o které už v žádné legendě není ani zmínka. Tento svět na mnohé zapomněl a věří lžím.“* Dál se projevovaly Freyiny myšlenky ve vědomí.

„Už mnohokrát se tu vyprávělo, jak přišli na Zemi piráti v epoše Atlantidy a jak je Atlantané prohodili portálem. Tehdy se propadli do zemí na severu a došlo k nelítostné bitvě s kmenem Ásů, kteří zde byli uctíváni jako bohové.“

Ale přesto by bylo možná dobré ten příběh trošičku zopakovat, aby byl tento skaz pochopitelnější.

Ale začnu od začátku. Kdysi dávno, v dávno zapomenutých dobách, bylo v systému Polární hvězdy mnoho obydlených planet. A mezi nimi byly i dvě planety jménem Valhalla a Svarga. A tam žily bratrské národy Ásů a Vanů. Ásové byli také vzdálenými příbuznými obrů Asurů, kteří také kdysi vedli svůj rod z těchto míst, ale pak odešli na Deiu (Faeton) k národu Lunbo (viz další témata) a vydali se do systému Sluncí, když ještě žilo Rádža Slunce.

To je však historie tělesných pokolení. A lidé by si ji neměli plést s příběhem duchů, neboť duchové se inkarnují do různých rodů a ras, a tak vedou svůj život. Proto žádný duch nemá vlast jako konkrétní bod ve Vesmíru, všichni duchové se rodí v první manvantáře duchem Vesmíru, a v něm je jejich vlast a nikde jinde. A tak je tomu s každým duchem ve Vesmíru. Dokonce i na této planetě se jménem Země se rodíme mnohokrát a do různých národů, ale zároveň existuje i historie těchto národů. To jsou dvě různé věci dvou různých pojmů. Duch nenáleží k žádnému rodu. Rod, národ - to je fyzický tělesný jev, v němž se neustále inkarnují různí duchové.

Takže duchové vtělení v těch dobách v rodech Ásů a Vanů přišli na Zemi po stopách svých vzdálených tělesných příbuzných Asurů, aby jim pomohli, protože od Země k nim dorazil velký signál s prosbou o pomoc. I to zde bylo mnohokrát zmíněno. V epoše velké zápalné oběti a zániku Rádža Slunce vyslaly tento signál hynoucí civilizace. Ke svým adresátům však mohl dorazit až po milionech let, a to kvůli deformacím v polích skomírajícího systému Sluncí po výbuchu Radža Slunce a jeho dalších planet. Proto se zde Ásové a Vanové objevili mnohem později. Než vkročili na Zemi, uplynuly miliony let. Byly to už časy Atlantidy a Hyperboreje.

V té době byla Hyperborea pevností světla, a aby ji upevnili, začali Ásové a Vanové posilovat kdysi zničené portály do jiných světů Vesmíru. Tehdy ještě nepředpokládali, že za deset tisíc let začne konfrontace mezi Boreou a Atlantou. Rod Vanů se tenkrát zcela usadil v Boreji a spříznil se s rodem atlantských Titánů, z nichž tam mnozí žili. Jejich potomci si začali říkat Vikové, i když název Vanové také často zůstával.

Ásové vybudovali na západě Boreje město Ásgard a obnovili tam asurijské pyramidy, poškozené během Velké zápalné oběti. V zemi Asů se nacházelo mnoho portálů - průchodů do jiných světů a lók, taktéž na planety v systému Polární hvězdy. Největší portál mezi prostory se nacházel na ostrově Thule. Existovaly však i menší.

Také zde už bylo řečeno, že Ódin byl jedním z duchů - učitelů, Duch-bojovník. Na Boreu přišel se jménem Perun. I on se v jedné ze svých inkarnací narodil právě u Ásů v Ásgardu. Tam se jmenoval Ódin. Právě on se zabýval obnovou dávných staveb Asurů v Ásgardu, na území budoucího Grónska, a stavbou nových pyramid a bran tamtéž.

Ten čas však uplynul a přišel další. A nastala válka mezi Boreou a Atlantou. A po té velké katastrofě, která zde byla mnohokrát popsána, posvátná Borea a Ásgard začaly zamrzat a pokrývat se ledem. A Země se stala těžší z posunu krystalu na Kailásu během oné katastrofy a převrácení planety. Atlanta se ponořila pod mořské vody, a Borea i Ásgard se ocitly v polární oblasti, vždyť tam se posunul severní pól.

Mnozí tehdy dokázali opustit Boreu portály do jemnějších a čistších lók, ale ne všichni. Ti, kteří měli neřesti, toho již nebyli schopni, nebo tam rychle zemřeli. Ještě méně lidí bylo schopno vystoupit do jemné Valhally nebo Svargy, jak tento svět nazývali Ásové a Vanové.

Ten svět se začal postupně oddělovat od pozemského světa po katastrofě války mezi Atlantou a Boreou, která skončila potopením Atlanty na dno oceánu. Potom se asi

dva tisíce let pomalu vytvářela kopie dávné Boreje ve vyšších frekvencích, jako by postupně vzestupovala. A v hrubém světě stejně pomalu vše upadalo a začalo se měnit podnebí. Krystal hory Méru postupně slábl, a tak bylo rok od roku chladněji, až se nakonec krystal v drsném světě zcela vyčerpал a zbytky Boreje i samotné hory Méru klesly na dno oceánu, který okamžitě začal zamrzat.

Učitelé, jako byl Ódin, pak byli vrženi do jemné Boreje, kterou začali nazývat Svargou, Bělovodím nebo Valhallou, různé to typy svým způsobem.

Rovněž Ásgard zamrzl, ačkoli jeho území se nepotopilo na dno oceánu. Bylo však sevřeno ledem. Většinu portálů se podařilo uzavřít kněžím Ásů ve dnech katastrofy, ale ne všechny. A právě takovými zůstaly v té době portál ostrova Thule a portál velké ásgardské pyramidy, do níž se kvůli utvořenému ledovci téměř nedalo dostat.

Jak už zde bylo řečeno, ještě za dnů Atlanty, za vlády Poseidónovy, se na Zemi ocitli vesmírní piráti, kteří se dostali do Atlantidy a tam byli zajati.

Podle zákonů Atlantidy byli zločinci posíláni do nebytí pomocí staré brány mezi prostory. Kněží Atlanty v době Poseidóna už neuměli určovat, kam někoho pošlou, a sami neuměli používat staré portály, a to ani u sebe v Atlantidě. Spíše je takříkajíc nabourávali čistě technickými prostředky v určité dny slunovratů a rovnodenností. Sami tedy mnohé takové portály „rozbili“. Aby tedy potrestali poměrně velkou skupinu pirátů, přivezli je na ostrov Thule, který sice ležel na ásgardském území, ale Atlanta s Boreou se o něj dělily na základě smlouvy. Tam provedli technický obřad a piráty uvrhli do bezčasí. Výsledek se projevil až po tisíci letech, kdy už neexistovala ani Atlanta, ani Borea a ásgardská země byla pokrytá ledem.

Uplynuly celé epochy, než piráti znovu vypadli z bezčasí, jelikož rezonance se shodovaly a větev dějinného vývoje se ocitla na tomto místě, kde byli tito piráti dematerializováni. Kdyby v éteru nedošlo k rezonancím a větev dějin plynula jinak, tito piráti by se vůbec neprojevili a jejich duchové by nebyli znovu přitaženi do materializujících se prastarých těl.

V době, kdy se tak stalo, byl již Ódinův Duch vtělen v novém těle daleko od Ásgardu, v rodu Ásů, kteří opustili zamrzající Ásgard a vystavěli podobné město daleko na jihu, na březích Meotijského (Azovského) moře.

Znovu však měl jméno Ódin a rozhodl se vrátit se svými rody na sever. Cesta Ódina a jeho lidí na sever trvala kolem deseti let, ale přesto došel až do zaledněných zemí. Pravda, teď v létě ještě nezačaly zamrza a na pobřeží se zelenaly travinami. Na druhou stranu, starobylé pyramidy v Ásgardu zůstaly spoutány ledem. Noví Ásové a Ódin s rodinou, známou ze starých skandinávských mýtů, se usadili na pobřeží. Tam se setkali s lidmi - potomky dávných Vanů, právě těch bratrů Ásů. Jenže Vanové se nikdy nevydali na jih a celá ta tisíciletí zůstali žít na severu mezi ledovými skalami Skandie. Žili u moře, které svým hlubinným proudem přinášelo z jihu životodárné teplo. Pravda, jejich život byl věčným přežíváním, a o starověkých technologiích nemohla být ani řeč.

Vanové alias Vikové stavěli dřevěné lodě a plavili se po mořích. Když byly bez ledu. A podnikali nájezdy na jižní země. Tam získávali obživu, někdy obchodem, jindy silou, takže mnozí jejich duchové, bohužel, začali upadat a těžknout. Stále však existovaly i světlé rody, které nepřijímaly loupežnický způsob života.

Ódin chtěl oživit starobylou tradici posvátného místa a vybudovat nový Ásgard. Mnoho vanských rodů ho však přijalo agresivně, pořádající neustálé střety. A pouze jeden rod Vanů se postavil na stranu Ásů a začal pomáhat při budování nového Ásgardu a zkoumání prastarých zaledněných pyramid. Byl to rod Njördův.

Ódin se rozhodl natrvalo uzavřít rozbitý portál jednou se objevujícího, jindy zase mizejícího ostrova Thule. A shromáždil své žrece, aby tak společně učinili. Vždyť ostrov se po katastrofě a zániku Atlantidy a Boreje stal neovladatelným portálem.

Bohužel, mnoho vědomostí už však bylo ztraceno, a během obřadu se z mlhy znovu vynořil neblahý ostrov Thule.

Na zjevivším se ostrově byli titíž piráti, které ještě Atlantáné vyvrhli do bezčasí. Rozbitý portál manifestoval jejich těla a přitáhl duchy zpět z říše stínů, do níž propadli, procházejíce portálem prolomeným Atlantány.

Piráti vyrazili z mlhy, nesouce s sebou z nebytí atlantskou paprskovou zbraň. Následovala krvavá řežba s Ódinovými lidmi, kteří už žádné takové zbraně neměli, kromě jednoho jediného Ódinova meče. Byla to jiná doba. Ale tento meč mu nepomohl, síly byly příliš nerovné. Ódinovi se podařilo pouze spálit oltář portálu na Thule. Ale pirátům se už podařilo překročit průliv. V té strašlivé bitvě zahynuli téměř všichni Ódinovi Ásové, on sám i jeho rodina.

Když starověký pirát viděl za sebou mizející ostrov a strach lidí z tohoto jevu, prohlásil se těmto lidem za boha, skutečného, přicházejícího z mezisvěta, právě toho, o němž si vytvářeli legendy. Nazval se velkým Ódinem, který vybudoval prastarý ledový severní Ásgard a nyní se údajně osvobodil z mezisvěta. Své společníky také nazval jmény Ásů a začal vyzývat dav k válce, k loupežím, že prý je čas získat zpět, co jim patří, a pomstít pád bohů do mezisvěta.

Dav, před nímž se nový falešný Ódin objevil, tvořili většinou ti, kteří již dříve podnikali nájezdy. Byly to titíž zdivočelí Vanové. Přijali nového falešného Ódina za svého, vždyť jim teď otevřeně ukázal cestu k loupežím, a neodsoudil je za to a nemluvil o morálce. Od té doby nazýval svou pirátskou bandu Ásy.

...Nu a dál si na všechno vzpomeneš sama. A i tenhle krystal ti pomůže všechno znovu uvidět..." řekla Freya a podala mi zářivě modrý kámen.

Jeho lesk byl jasný a oslnivý a zastiňoval vše kolem. Ale jakmile se záblesk rozptýlil, znovu se na mě zřítíl starý svět se vši silou své reality a v srdci mi vzplály dávno zapomenuté emoce.

...Viděla jsem, jak piráti zabili skutečného Ódina. Jak v té bitvě zabili Friggu. Ale tenkrát jsem byla výrostkem. Tu hrůzu jsem viděla náhodou, když jsem se schovávala v křoví. A když ostrov Thule opět mizel v mlze, vydává nejsilnější

záblesk světla, ztratila jsem vědomí a probudila se jaksí až doma. Otec mě přivedl k sobě a zakázal mi vrátit se tam, kde jsem byla. Vzpomínám si, že jsem mu začala vyprávět, co se tam stalo, ale on mi nevěřil. Řekl mi, abych si nerozhněvala bohy. Věřila mi jen moje starší sestra Freya, protože už nepoznávala Ódina ani Friggu. Často chodila k Ásům a povídala si s nimi.

Chtěly jsme otci dokázat, že nynější Ásové nejsou ti skuteční. Mohl uvěřit jedině nám, vždyť po smrti naší maminky při mém narození se velmi uzavřel do sebe. Nechtěl věřit ničemu, ani smrti své ženy. Stále s ní mluvil, ale, bohužel, neviděl jejího živého ducha a sám si něco vymyslel. Já jsem matčina ducha často viděla, ale otec nikoli. A on viděl něco tam, kde máma nebyla. Až později mi došlo, že ho chtěla vědma Gullveig očarovat a stát se naší macechou. Byla stará, ale používala čarodějnické lektvary, aby omládla a vypadala jako naše matka. Jednou přišla za otcem a byla k nerozeznání od mé matky.

Gullveig byla ze sousedního rodu, který žil za skálou. Umořila naši matku a těžce mě nenáviděla. Vždy jsem se setkávala s jejím ledovým, spalujícím pohledem. Jindy mi šeptala: „*Nikdy ses neměla narodit, Heid.*“ Ověšovala se zlatem, získaným z nájezdů jejího rodu, aby dostála svému jménu.

Ač se to může zdát zvláštní, často navštěvovala na své lodi nové Ásy a zřejmě se stala jednou z pirátek. A poté přicházela za naším otcem a vyprávěla mu báchorky o tom, že se Ásové stali ještě mocnějšími, než byli, že Veliký Ódin získal moc Propasti a bude vládnout světům, pokud mu Njörd, tedy náš otec, pomůže otevřít starobylý portál pyramidy. Vždyť on jediný uchovává krystal od onoho portálu, opatrovaný naším rodem od dob Boreje. Právě tento krystal byl v oltáři našeho otce. Byl to krystal našeho rodu.

Postupem času jsme se s Freyou téměř neustále dostávali do potyček s okolními kmeny nějakých bůhví odkud se vynořujících divochů ve zvířecích kůžích. Říkalo se, že se začali vyskytovat poté, co se falešný Ódin a jeho družina začali pokoušet otevřít starobylé brány u zaledněných pyramid.

Tito divoši byli velmi brutální a měli obrovskou sílu. Zatím se nám je dařilo porážet. Zbroj a sekera se staly mými stálými společníky, stejně jako četná tetování, která byla pro válečníky obvyklá. A kvůli neustálým bojům jsem si ostříhala vlasy, aby mi nepřekážely a nepřivodily mému otci slabost. Freya si je také ostříhala, vždyť skrze vlasy vždy existovalo spojení s předky, a náš otec slábl z kouzel Gullveig.

Tak uplynulo už několik let a otec nám stále nevěřil, ale jí věřil. A dokonce i to, co mu krystal ukázal, začal nazývat naší představou, a nikoli pravdou. Gullveig ho čím dál víc přesvědčovala, aby ten krystal odevzdal jí nebo samotnému Ódinovi, tomu pirátovi. Ale otec stále nevěřil v tu záměnu, že je to pirát a podvodník.

Tenkrát nějak při pohledu do krystalu jsem si uvědomila, že kouzla Gullveig nelze zlomit, pokud to on sám nechce. Ale on nechtěl uvěřit ve smrt Ódina a jeho rodiny rukama pirátů. Uzavíral se před těmito skutečnostmi jednoduše proto, že to v něm

vyvolávalo bolest na duši. Chtěl sebeklam, a aby všechno bylo při starém. Dokonce si začal namlouvat, že se k němu naše matka vrátila v podobě Gullveig. Sám byl rád, že se nechal oklamat, a sám pil kouzelný lektvar z Gullveiginých rukou, i když věděl, že je to lektvar. A tak to kouzlo nemohlo být ničím odstraněno. Žádal Gullveig o zapomnění, a aby se mohla stát jeho vzkříšenou Gefnou - naší matkou.

Njördovo šílenství bylo stále silnější. A tam, falešní Ásové se dostali do Velké zaledněné pyramidy a ve sněhu odkryli prastarý portál.

Falešný Ódin ho podle všeho začal rozbíjet, snaže se jej otevřít tím, co našel v Ásgardu. V naší oblasti se začala objevovat a mizet podivná zvířata, a na místě zmizelého ostrova Thule se vytvořil silnější vodní vír. Zahynuli v něm už dvě lodě a jen málokomu se podařilo dostat se z něj ven. Z těch, kteří se dostali ven, se stali šílenci. Chodili od osady k osadě a vyprávěli noční můry o podivné příšeře s obrovskými chapadly, která se v tom víru usadila. Chytala lodě, rdousila je a rozbíjela na třísky.

...Zvláštní, neodolatelná touha jít k našemu krystalu mě neopouštěla. V srdci se mi usadila velká úzkost. Vždyť otec mohl udělat něco nenapravitelného, kdyby ho dal Gullveig. A on už jí to slíbil. A jedině ta bouře mu v tom brání. Ale čeká, až se uklidní a půjde s ní k němu.

Na moři už několik dní zuří obrovské vlny a na obloze se svíjejí blesky. Hrozivý Thor, který odešel do Valhally, nepouští Njörda.

I já slyším jeho volání... Thor volá Freyu a mě. Musíme udělat to, pro co jsme se narodili.

Thor beze slov vysílá myšlenky, že musíme bránu u pyramidy natrvalo zamknout a pirát ji pak nebude moci otevřít. A v tom nám pomůže krystal, který opatruje otec.

Jen skuteční Ásové znali to místo, kam nasměrovat paprsek krystalu, aby se brána navždy zabouchla. Nikdy to ale neudělali, vždyť tím by si odřízli cestu do mnoha světů, kde se dá dostat i v těle (paralelní lóky).

A jak otevřít portál, to nebylo těžké uhodnout, i pirát to zřejmě již pochopil a rozbíjí bránu, snaže se působit na zámek paprskovým mečem skutečného Ódina, který v té strašlivé bitvě sebral z jeho těla. A možná k tomu ještě používá i atlantská zařízení, protože ti tenkrát dovezli celý plazmový plamenomet, jímž byli schopni porazit skutečné Ásy. Zřejmě se jim ho při otevírání brány podařilo ukořistit z atlantského konvoje, který jej přivezl na Thule.

Thorovo volání slyší i Freya. A tak navzdory pokračující bouři se opět dál prodíráme k tajemné jeskyni. Krystal je stále na místě, ale otec už nejspíš Gullveig řekl, kde je jeskyně. Její stín se totiž mihl nedaleko.

Ale podařilo se nám tam dostat jako prvním. A těžká skála se odvalila na prastarém kamenném mechanismu. Ve výklenku zářil modrý kámen. Jiskra z něj dopadla na

mou hrud'. To znamená, že si ho musím vzít já. Taková je Thorova vůle. A už je v koženém pouzdře připevněném k opasku.

Odcházíme.

...Ale vtom se na cestě něco objeví. Přímo na stezce se zhmotnila jakási podivná příšera. To jsou intriky Gullveig. Vytváří iluze. A skutečně se ukáže, že je to přízrak. Ale poté, co ho mineme, je velmi brzy stezka pokryta červy. Zase Gullveig, pomyslela jsem si. Bude lepší tomu nevěnovat pozornost. Šli jsme dál, ale potvory byly čím dál větší. A už jsou všude, a před námi je ohnivá stěna. Nezbyvalo nic jiného než jít dál. Oheň nám opravdu začal spalovat oblečení, ale uvědomili jsme si, že stačí sebemenší strach nebo myšlenka na to, že je skutečný a spálí nás - a my se opravdu proměníme v uhlíky. Podle všeho je tu napůl otevřená brána démonickými silami Gullveig. A svět, v němž se vše zesiluje a neutralizuje myšlenkou, se přenesl sem (astrál).

Ale tu se uprostřed štiplavého dýmu objevila zátoka. Visely nad ní černé mraky, a honí mohutné vlny. Stará rybářská loďička, která tu vždy stála, byla vyplavena na břeh. A my dvě jsme ji museli táhnout. Ještě že voda byla na dosah. V takové bouři se zřejmě nikdo neodvážil vyplout na moře. Ani Vanové, ani nově objevivší se Ásové z druhého břehu. Ale vítr napnul plachtu a nesl nás k cíli. Vedl nás samotný živel, a skuteční Ásové vidí vše ve své Valhalle a vedou nás.

Vždyť jsem to viděla ve své vizi. A dokonce i to místo, kam musím zamířit paprsek. Pravda, víme, že tohle je poslední výprava. A potom se setkáme s Thorem, ale až tam...

...A už se nám podařilo zakotvit. Kluzká kamenitá cesta nás vedla dál. Přesně tak, jak jsem viděla ve své vizi. A Freya to viděla také, což nám dodávalo ještě větší jistotu.

Cestou jsme opět potkali podivné chlupaté obry s jedním okem, které pirát vypustil branou. Podařilo se nám však shodit ze skály velký kámen, a ten se skutálel na ně. Několik monster v okolí divoce zařvalo. Takže jsme zasáhli cíl. A opravdu, při pohledu dolů jsem zjistila, že je balvan rozdrtil a ostatní se rozprchli. Konečně jsme se dostali až ke kameni, který jsem viděla ve své vizi. Udeřila jsem do něj násadou sekery a prostor kolem se stal plovoucím, jako by to byl odraz ve vodě, do níž byl hozen kámen.

O chvíli později se to změnilo. Před námi zářila ledová pyramida. Nebo spíš byla pokryta ledem. Ledový vítr pálil na kůži, ale už jsme byli u cíle. Před námi byla kamenná brána. Náhle však mým tělem projela prudká bolest. Některý z pirátů hodil oštěp a ten se mi zabodl do stehna. Freya se pustila do boje. Nebyl čas na váhání. Ale o vteřinu později mi další kopí probodlo bok a téměř mě znehybnilo pekelnou bolestí. Sáhla jsem do pouzdra a rukou nahmatala krystal. Bolest ustoupila, jakmile jsem se ho dotkla, a odněkud se do mě vlily nevídané síly. Podařilo se mi sekerou rozehnat útočící piráty a některé z nich rozsekat.

Vpředu pulzovalo něco fialového. Ale nikdo kromě mě to neviděl. Ukazovalo mi to místo, kam musím zamířit paprsek. Ale krystal ho nevydával. A pak, jak to bylo ve vizi, jsem se krystalu dotkla ostrým sekery, a ten vzplál a způsobil mi palčivou bolest. Ale na tom nezáleželo. Ohnivý paprsek se probudil! A já jsem jej namířila na to místo, které pulzovalo ve skále. Zraněná Freya mě vzala za ruku, abychom odešli společně. Ozval se příšerný hukot a ohnivě tornádo začalo pohlcovat všechno, až se z něj stala souvislá stěna ohně a bolesti, v níž všechno vybledlo, a pohaslo...

...Potom se náhle objevila Thorova tvář, a oheň už byl daleko...

Tenkrát se nám podařilo tu bránu zavřít. Zůstal však ostrov Thule... Ale to už bylo úkolem jiných duchů. A o tom se také kdysi vyprávělo (viz další témata).

Vzpomínky se míhaly jako jiskra zažehnutá ve Freyině krystalu. A už je zase přede mnou. A pokračuje ve svém vyprávění.

„Tenkrát se nám podařilo bránu zavřít, a to je pravda. Ale falešný Ódin tehdy unikl zkáze tím, že se zahalil magií prstenu (viz téma: Zapomenutá sága o Brunhildě a falešných bozích).

Sice se dočkal svého konce i on, ale až později. A pak už to byla jen etapa velké války o to, aby se zabránilo démonům a těm, kdo je vyslali, vstoupit do jiných světů.

Po zničení brány u pyramidy se zbývající piráti k pyramidě už nikdy nevrátili. Prostě se vydávali za bohy těm, kdo žili na pobřeží. Gullveig už našeho otce nepotřebovala. Přidala se k pirátovi Ódinovi. Njörd brzy nato zemřel, nedokázal unést ztrátu svých dcer.

Ale Gullveig tehdy ještě všem motala hlavu. I začala si říkat Freya a Heid, přisvojila si naše jména. A z jejích úst tamní skaldové přebírali příběhy bouřlivé a plné strašlivé lži a zpívali písně podle jejich motivu. Všude se představovala jako hrdinka, kterou nic nedokázalo zabít: ani kopí, ani oheň. A tím si prý dokázala získat velkou přízeň piráta... Ach ano, říkali mu také Ódin tenkrát. Vždyť tenkrát si všichni brali cizí jména. A lidé jim také věřili. Přijímali Gullveiginy lekce čarodějnictví, aby páchali zlo. Vždyť si mysleli, že je to božská věda, a tu že jim předávají učitelé.

Nikdo necítil ve svém svědomí, že zlo nemůže být vědou od učitelů, které kdysi nazývali Ásové. A jedině víra v to, že jsou to učitelé a bohové, tupá víra je vedla dál do propasti nebytí. Necítíce, že zlo nemůže být dáno v naukách Bohů, naopak usoudili, že Bohové jim zlo dávat mohou. Aby rozdrtili své nepřátele a kvůli osobní pomstě. Vždyť ten pirát je vedl k tomu, aby páchali zlo při nájezdech a pustošili cizí osady, vypalovali a odváděli lidi do zajetí, a aby násilím pokračovali ve svém rodu s cizími dcerami a ženami, a přitom měli ještě své vlastní. I mnozí tehdy upadli do temnoty a cesta do Valhally se jim uzavřela. A navzdory prastarým znamením, která si nadále kreslili na svá těla, následovali onoho piráta do pochmurných čertogů antisvěta.

Gullveig si tehdy přivlastnila naše jména, a v paměti lidí se mnohé zapomnělo a vymazalo, jméno Heid se téměř zapomnělo, jím se začala vzývat Gullveig k vykonávání zlých obřadů. A mé jméno Freya také za tím účelem začala lidská ústa vyslovovat.

...Nyní však nadešel čas a Gullveigino zlo skončilo. A ty to všechno víš...

...Nyní máme černá těla dákyň, s ohnivými blesky kráčíme do nekonečné bitvy v hlubinách antisvěta. A tam už nikdo neunikne svému osudu, pokud se střetl s dákyňemi Propasti (viz téma: Bojovníci Nekonečna).

...A najednou se prostor začal znovu měnit a všechno se zatočilo v jakémisi víru. A já se ocitla v černém poloprůhledném těle samotné Nairatimy, jejíž jméno bylo známé v Tibetu. A kdesi tam venku, v dalekých horách, tančí na stěně její vyobrazení.

...Ale tady není místo pro světlo. Tady je tma a plameny ohně. A tady jsme my, černé sestry a je nás teď hodně. Letíme do hlubin pekel skrze podivné ohnivé plástve, jako v obřím termišti. A před námi je neznámé zlo. Vše pohlcující propast.

Existuje Propast věčnosti. Je černá, ale rodí se v ní život a světy. A Ona je Nekonečností Jsoucího. A je tu tato propast, velká hustá pohlcující všechno. A bojí se jí dokonce démoni.

Skutečnost je však taková, že ani oni, ani duchové z jiných světů nepoznají rozdíl v temnotě. A živé Jsoucí, které stvoří světy i tuto temnotu smrti a strusky, považují, bohužel, jaksi za totéž a nazývají to chaosem v tomto vesmíru.

Propast Jsoucího, velká živá propast, však v sobě nese veškeré stvoření. A není jí konce ani kraje. A toto pohlcení končí v jejím Utilizátoru. A pouze skutečnost, že v ní už není žádný život a žádné stvoření, se může zdát nekonečnem těm, kdo v ní

navždy beze stopy zmizeli. Tam však ztrácejí své vědomí a mizí navždy. A tato masa pohlcení se tady zdá být skutečně nekonečná. Ve skutečnosti je to však jen iluze. Ale tuto hmotu v hlubinách antisvěta, v samotném centru strusky, kterému se někdy na Zemi říká Samael, všichni démoni a hierarchové temnoty uctívají a shazují jí oběti, aby je sama nestáhla.

...Zde na okraji této propasti nás náhle potkala. Strašlivá Gullveig se nepohodla s nějakým démonem a ten ji sem poslal, aby sem spadla. Mezi démony temnoty probíhá věčný boj. Vzájemně se požírají a vrhají proudy energie do propasti strusky antisvěta, nebo se navzájem strkají dolů. Za to dostávají z hlubin sílu, schopnosti a moc. A tak zde začala vládnout Gullveig, která získala Samaelovu sílu. A tyto síly posílal démonům, kteří v různých světech provozují čarodějnictví a černokněžnictví. Tito démoni jí za to posílali své oběti, které prodaly své duše za superschopnosti a čarodějné znalosti, za splnění chamtivých a krutých tužeb, za poskytnutí slávy a hmotného bohatství, za vládu a moc nad kýmkoliv.

...A vtom tady začala ohnivá bitva. A plazmové ohnivé víry vířily všechny v proudu... A znovu vidím Freyu, jejíž tvář se tu na okamžik projevila. Společně jsme obklíčili prastarou Gullveig, která se proměnila v netvora. Sami jsme však aktivovali Samaelovu sílu a začali pohlcovat celý Gullveigin vír. Jinak tu zákony fyziky éteru nefungují. Jediný způsob, jak někoho porazit, je pohltnout ho. Tohle je antisvět a tohle je takový jeho éter. A po jejím úplném pohlcení jsme skočili do husté propasti. Tato akce náhle způsobila její explozi. Vždyť tu něco takového nikdo nedělá dobrovolně. A opět fyzika éteru...

Obludná bolest náhle přerušila vnímání, a přišlo zapomnění, které přerušilo vědomí...

...Ale vtom zase vidím Freyu. Ano, tehdy nás vrátilo Nekonečno, a Gullveigino zlo tam bylo spáleno. Všechno zlé jednou skončí. Vždyť zlo je konečné. Umí jen pohlcovat. A pokud nemá co pohlcovat, pohltní samo sebe, a tak zmizí, promění se v nicotu inertního éteru. To, co neumí propouštět a předávat energii stvoření z Nekonečnosti Jsoucího, je odsouzeno k zániku. Takový je fyzikální zákon éteru Jsoucího. A je neměnný, a je to vlastnost Bytí...

...A někde tam, v jeho vlnách, se stále otáčí Země a tisíce dalších světů, ve vesmíru jich je nekonečně mnoho... A někde tam, duchové stále předávají svou lekci, a někde tam, hustá mlha stále klouže nad fjordy za úsvitu...

Zapsala Valeria Kolcova 19.05.2025